

Zarzuty i główne argumenty:

Republika Austrii nie podjęła środków w celu wykonania dyrektywy na płaszczyźnie związkowej w odniesieniu do przepisów dotyczących dyskryminacji ze względu na niepełnosprawność, a w pozostałym zakresie na płaszczyźnie krajów związkowych z wyłączeniem Wiednia i Dolnej Austrii w całości, ani nie poinformowała o nich Komisji.

(¹) Dz.U. L 303, str. 16.

Skarga wniesiona w dniu 22 marca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-134/05)

(2005/C 143/30)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 22 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga **Komisji Wspólnot Europejskich**, reprezentowanej przez E. Traversę, członka służby prawnej Komisji, przeciwko Republice Włoskiej.

Skarżąca wnosi do Trybunału o stwierdzenie, że:

1. poprzez uzależnienie wykonywania działalności w zakresie pozasądowej windykacji wierzytelności od uzyskania zezwolenia wydawanego przez lokalny organ policji (Questore);
2. poprzez ograniczenie ważności zezwolenia do obszaru prowincji, w której zostało ono wydane;
3. poprzez związanie wykonywania działalności w zakresie pozasądowej windykacji wierzytelności ze wskazanym w zezwoleniu lokalem;
4. poprzez uzależnienie wykonywania tej działalności na terenie prowincji, w której przedsiębiorca nie posiada zezwolenia, od zawarcia umowy zlecenia z autoryzowanym przedstawicielem;
5. poprzez zobowiązanie przedsiębiorców do wystawienia w widocznym miejscu tabeli zawierającej wszystkie rodzaje operacji oferowanych klientom;
6. poprzez postanowienie, że lokalny organ policji (Questore) może uzależnić wydanie decyzji od spełnienia dodatkowych wymogów;
7. poprzez ograniczenie prawa przedsiębiorców do swobodnego określania cen;
8. poprzez stwierdzenie, że działalność w zakresie pozasądowej windykacji wierzytelności nie może być łączona z działalnością w zakresie usług bankowych i kredytowych, o której mowa w dekreście legislacyjnym nr 385/93;

Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 43 i 49 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, oraz

— o obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

1. Wymóg polegający na obowiązku uzyskania zezwolenia wydawanego przez organ policji sprzeczny jest z art. 49 Traktatu ze względu na to, że dotyczy on wszystkich bez różnicy usługodawców mających siedzibę w innym Państwie Członkowskim, bez względu na to, czy podmioty te spełniają wymogi związane z ochroną interesu publicznego przewidziane w systemie prawnym tego Państwa.
2. Terytorium Włoch podzielone jest obecnie na 103 prowincje. Oznacza to, że przedsiębiorca wspólnotowy, który zamierza podjąć działalność we Włoszech i rozciągnąć tę działalność na znaczną część włoskiego terytorium musi wystąpić z tyloma wnioskami o wydanie zezwolenia, ile jest prowincji, na terenie których chce prowadzić swoją działalność. Jeśli zamierza prowadzić działalność na terenie całych Włoch obowiązany jest wystąpić z 103 wnioskami.
3. Spółka, która zamierza rozpocząć działalność na terenie Włoch i prowadzić ją na pewnym obszarze, nie tylko musi uzyskać różne zezwolenia, lecz także zapewnić sobie tyle lokali, ile uzyskała zezwoleń odpowiadających objętych nimi prowincjom. Obowiązek taki jest w widoczny sposób nieproporcjonalny, jeśli wziąć pod uwagę koszty, jakie się z tym wiąże dla przedsiębiorców. Nie jest on również niezbędny dla prowadzenia tego rodzaju działalności. Ponadto, obowiązek posiadania lokali oznacza wymóg posiadania przez podmiot świadczący usługi transgraniczne siedziby w Państwie Członkowskim, na terenie którego świadczone są usługi.
4. Przedsiębiorca świadczący swoje usługi zgodnie z prawem, powinien móc czynić to na terytorium całych Włoch, bez konieczności zawierania umowy zlecenia z pośrednikiem w przypadku, gdy przedsiębiorca ten zamierza prowadzić działalność poza terenem prowincji objętej uzyskanym przezeń zezwoleniem. Pośrednik taki, który działa w tym samym sektorze gospodarki, jest bowiem potencjalnym konkurentem zleceniodawcy. Poza tym korzystanie z pomocy pośrednika pociąga za sobą dodatkowy czas i koszty dla samego zleceniodawcy.

5. Obowiązek wystawienia w widocznym miejscu w lokalu tabeli zawierającej rodzaje oferowanych operacji zakłada, że przedsiębiorca dysponuje lokalami służącymi do wykonywania przedmiotowej działalności. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału obowiązek dysponowania lokalem w Państwie Członkowskim, na terenie którego świadczone są usługi, oznacza wymóg posiadania przez podmiot świadczący usługi transgraniczne siedziby w tym Państwie.
6. Przyznana organom policji w poszczególnych prowincjach (Questore) swoboda uzależnienia wydania zezwolenia na wykonywanie działalności w zakresie pozasadowej windykcji wierzytelności od spełnienia niesprecyzowanych „dodatkowych wymogów” nie spełnia wymogów przejrzystości i obiektywizmu wynikających z orzecznictwa Trybunału, nawet gdy władza przysługująca Questore ograniczona jest przepisami ustawy i celami, którym służy.
7. Ograniczenia w swobodnym ustalaniu cen stanowią przeszkodę zarówno dla swobody przedsiębiorczości, jak i dla swobody świadczenia usług. Nowy przedsiębiorca, który zamierza wejść na dany rynek musi być w stanie skutecznie konkurować z przedsiębiorcami już na tym rynku działającymi, a cena usług jest czynnikiem mającym pierwszorzędne znaczenie dla przyciągnięcia klientów.
8. Przewidziana uregulowaniami włoskimi niemożność łączenia działalności w zakresie pozasadowej windykcji wierzytelności z działalnością w zakresie usług bankowych i kredytowych skutkuje zakazem wykonywania na terenie Włoch, przez przedsiębiorców z sektora bankowego i kredytowego z innych Państw Członkowskich, działalności w zakresie pozasadowej windykcji wierzytelności w oparciu o zagwarantowaną Traktatem swobodę przedsiębiorczości lub swobodę świadczenia usług.

_____

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony postanowieniem College van Beroep voor het bedrijfsleven z dnia 22 marca 2005 r. w sprawie Stichting Zuid-Hollandse Milieufederatie przeciwko Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit (interwenient: LTO Nederland)

(Sprawa C-138/05)

(2005/C 143/31)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 25 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia

w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem College van Beroep voor het bedrijfsleven (Sąd Administracyjny ds. Handlu i Przemysłu) z dnia 22 marca 2005 r. w sprawie Stichting Zuid-Hollandse Milieufederatie przeciwko Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit (interwenient: LTO Nederland).

College van Beroep voor het bedrijfsleven zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy art. 8 dyrektywy (1) w sprawie środków ochrony roślin może być stosowany przez sąd krajowy po upływie terminu wskazanego w art. 23 tej dyrektywy?
2. Czy wykładni art. 16 dyrektywy (2) w sprawie produktów biobójczych należy dokonywać w ten sposób, że ma on to samo znaczenie co art. 8 ust. 2 dyrektywy w sprawie środków ochrony roślin?
3. Czy wykładni art. 8 ust. 2 dyrektywy w sprawie środków ochrony roślin należy dokonywać w ten sposób, że zawiera on klauzulę „standstill”, wobec czego Państwo Członkowskie może dokonywać zmian obowiązujących w nim przepisów prawnych lub praktyki wyłącznie wtedy, o ile prowadzi to do oceny związanej z dopuszczeniem środków ochrony roślin zgodnie z tą dyrektywą?
4. Jeżeli odpowiedź na pytanie nr 3 jest przecząca:

Czy art. 8 ust. 2 dyrektywy w sprawie środków ochrony roślin nakłada ograniczenia w zakresie zmian przepisów krajowych dotyczących wprowadzania do obrotu produktów biobójczych i — jeżeli tak — to jakie są to ograniczenia?
5. Jeżeli odpowiedź na pytanie nr 4 jest przecząca:

Na podstawie jakich kryteriów należy dokonywać oceny, że chodzi o środki, które w poważnym stopniu zagrażają osiągnięciu rezultatów przewidzianych w dyrektywie w sprawie środków ochrony roślin?

6. Jeżeli odpowiedź na pytanie nr 2 jest przecząca:
  - (a) Czy wykładni art. 8 ust. 2 dyrektywy w sprawie środków ochrony roślin należy dokonywać w ten sposób, że gdy Państwo Członkowskie dopuszcza do obrotu na swoim terytorium środki ochrony roślin zawierające substancje czynne niewymienione w załączniku I do tej dyrektywy, a znajdujące się w obrocie dwa lata po notyfikacji dyrektywy, powinno ono uwzględnić również przepisy art. 4 tej dyrektywy?
  - (b) Czy wykładni art. 8 ust. 2 dyrektywy w sprawie środków ochrony roślin należy dokonywać w ten sposób, że gdy Państwo Członkowskie dopuszcza do obrotu na swoim terytorium środki ochrony roślin zawierające substancje czynne niewymienione w załączniku I do tej dyrektywy, a znajdujące się w